

A. Vassil

Ὅτε αἱ σταφίδες, οὔτε οἱ ἐν κιβωτίοις κεκρυμμένοι σπόγγοι, οὔτε τὰ ἔλαια καὶ τὰ ξηρὰ σῦκα ἀντιπροσώπευσαν τὴν Ἑλλάδα ἐν Ἀμερικῇ ἐσχάτως. Δι' ὅλα ταῦτα τόσον καλῶς εἰργάσθη ἡ Ἑλλην. Κυβέρνησις τότε, ὥστε μικροῦ δεῖν θὰ ἔληγεν ἡ Ἐκθεσις τοῦ Σικάγου καὶ θὰ ἐκλείοντο αἱ θύραι χωρὶς τὰ δύστηνα νὰ ἴδωσι τὸ φῶς, οὐδὲ νὰ ἐκπλήξωσι τοὺς παμπληθεῖς ἐπισκέπτας καὶ περιηγητάς! . . .

Ἐπρεπε νὰ τύχη ἐκεῖ, πεσοῦσα εἰς τὸ μέσον τοῦ ἀνθρωπωκεανοῦ ἐκείνου, ὡς διαττων ἀστήρ, μία μικρὰ Ἑλληνὶς μὲ σπινθηρίζουσαν διάνοιαν, μὲ εὐγλωττίαν οὐ τὴν τυχοῦσαν, ὅπως μεσητεύση καὶ μεταπέιση τὴν Πρόεδρον τοῦ Συνεδρίου ν' ἀνοιγῶσι τὰ περικλυτὰ κιβώτια καὶ ἐκτεθῶσι καὶ οἱ θησαυροὶ τῆς Ἑλλάδος! . . . Ἡ εὐγενὴς καὶ νοήμων Ἑλληνὶς δὲν ἦτον, οὐδὲ ἠδύνατο νὰ ἦνε ἄλλη—διότι δὲν ἔχομεν πλεονασμὸν ἐκ τοιούτων γυναικῶν—ἢ ἡ κυρία Παρρέν, ἡ ὅλη πῦρ καὶ ζωή.

ΙΩΑΝΝΟΥ ΑΡΣΕΝΗ ΠΟΙΚΙΛΗ ΣΤΟΑ

19

Ἐκτύποις ἐκ τῶν Καταστημάτων Ἀνάστη Κωνσταντινίδου

ἡ σφύζουσα συγγραφεὺς καὶ ἐκδότις τῆς «Ἱστορίας τῆς Γυναικὸς», ἡ ἀκάματος συντάκτρια τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Γυναικῶν». Αὐτή, ἥτις ἴσταται ἐπὶ κεφαλῆς τῆς γυναικείας πνευματικῆς κινήσεως ἐν Ἑλλάδι, ἐπιβάσα ὡς ἀργοναῦτις νηὸς ποντοπόρου καὶ ἀφηγίσασα μυρίους κινδύνους καὶ τοσαύτας περιπετείας μικροτάτου ταξειδίου, ἔγνω ἰδίᾳ πρωτοβουλία νὰ παραστῆ εἰς τὸ συνέδριον τῶν Γυναικῶν ἐν Σικάγῳ, ὅπως ἀντιπροσωπεύσῃ, οὐχὶ μόνον τὴν γυναῖκα, οὐχὶ μόνον τοὺς δημοσιογράφους, τὰ γράμματα, τὴν φιλολογοίαν, οὐδὲ τὴν γυναικείαν πρόδον μόνον τῆς πατρίδος τῆς . . . Ἡ κυρία Παρρέν μεταβάσασα ἐκεῖ ἀντιπροσώπευσε τὸ ἐξοχώτατον καὶ μόνον ἀναμφισβήτητον προῖόν, ὅπερ ἔχει ἡ Ἑλλάς, τὸ . . . Πνεῦμα ! . .

*
Ἡ κυρία Καλλιρρόη Παρρέν κατέστη ἀπὸ πολλοῦ προσωπικότης ἐν Ἀθήναις. Μετρίου ἀναστήματος μετ' εὐρὺ μέτωπον καὶ ζωηροῦ ὀφθαλμοῦς, εἶνε γυνὴ πλήρης θελήσεως καὶ δραστηρία εἰς ἄκρον. Βλέπει τις ἐν αὐτῇ τὴν Κρήτην ὀλόκληρον, ὅθεν ἔλκει τὴν καταγωγὴν, τὴν ἡρωϊκὴν νησίδα, τὴν ἀτρόμητον, τὴν ῥιψοκίνδυνον, τὴν τολμηράν. Ἔχει ἡρωϊκὸν αἷμα εἰς τὰς φλέβας ἢ νεαρά συγγραφεὺς, ἀνεψιὰ τυγχάνουσα τοῦ περιφανοῦς Κρητὸς Ἀντωνίου Μελιδῶν.

Γνωρίζει τὰ πάντα, ὁμιλεῖ ὅλας τὰς Εὐρωπαϊκὰς γλώσσας, ἀς ἐξέμαθε κόρη ἔτι καὶ ἐτελειοποίησε ταξειδεύουσα. Δι' αὐτὴν ἡ θαλασσοπλοία καὶ ἡ περιήγησις εἶνε τροφή καὶ μάθημα πνευματικόν, ὅπου ὑπάγει δὲ συμπεριάγει μεθ' ἑαυτῆς καὶ τὴν Ἑλληνικὴν σημαίαν τῶν γραμμάτων καὶ τῆς προόδου. Αἱ Ῥουμανιώτισσαι κυριαὶ τὴν λατρεύουσιν ὡς παλλάδιον καὶ ἐν αὐτῇ εὐρίσκουσιν ἀναψυχὴν πατριωτικὴν καὶ εὐέλπιδαν. Ἐκδίδουσι δὲ νῦν αἱ αὐταὶ τὴν λαμπράν τῆς «Ἱστορίαν τῆς γυναικὸς», ἥτις μετεφράσθη εἰς τε τὴν Γαλλικὴν καὶ τὴν Ἀγγλικὴν.

Πανταχοῦ παροῦσα καὶ πανταχοῦ δρώσα ἀφήνει ἔχνην ὁρατὰ καὶ σημεῖα ἀπτά τῆς διαβάσεώς τῆς. Ἐν τῷ Συνεδρίῳ τῶν Γυναικῶν ἐν Παρισίοις κατὰ τὸ 1889 συναρπάζει, γοητεύει, ἐνθουσιάζει τὸ ἀκροατήριόν τῆς· τελευταῖον δ' ἐν Σικάγῳ τόσον ἐνθουσιωδῶς ὠμίλησε, τόσον ἐθέρμανε καὶ συνεκίνησε τοὺς ἀμερικανούς, ὥστε ὅταν ἔπαυεν, ὄλων οἱ ὀφθαλμοὶ ἦσαν βεβρεγμένοι ἀπὸ δάκρυα, ὅλοι ἐτίναζον τὰ μανδύλια καὶ ἐπέτων τοὺς πῖλους, καὶ εἰς ὄλων τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔλαμψεν αἴφνης μία Ἑλλὰς ἄγνωστος, μία Ἑλλὰς σπινθηροβόλος, φαινή, ἐνδοξος καὶ μεγαλεπήβολος, μία Ἑλλὰς, ἣν μάτην θὰ ζητήσωμεν ἐπὶ τοῦ γεωγραφικοῦ χάρτου! . . ἡ Ἑλλὰς αὐτὴ ὑπάρχει μόνον εἰς τὴν καρδίαν καὶ τὴν διάνοιαν τῆς Καλλιρρόης Παρρέν, ὡς καὶ εἰς τὰ σπλάγχνα τῶν ἐντρυφησάντων εἰς τὰ ἑλληνικὰ γράμματα καὶ μεθυσθέντων ἐκ τοῦ νέκταρός των! . .

Καὶ δὲν περιωρίσθη μόνον εἰς τὸν κάλαμον καὶ εἰς τὴν εὐγλωττίαν τῆς ἡ ἀκάματος καὶ φιλοπρόδοος αὐτῆς γυνῆς. Συνετέλεσε πλεῖστα ὅσα πρακτικώτατα καὶ ἔθνωφελέστατα ἔργα, ἐφ' οἷς ἀγήρως ἔσται ἡ εὐγνωμοσύνη τῶν πνευμένων, τῶν ἀποκλήρων, τῶν πτωχῶν κορασίων καὶ γυναι-

κῶν τῆς Πατρίδος μας. Ἐὰν αἱ ἀνιάτοι, ἐὰν αἱ ἄποροι ἐργάτιδες, ὑπηρετρίαι ἢ τροφοί, ἐὰν αἱ φιλόπονοι κορασίδες καὶ αἱ κομψαί, ἀλλὰ ἐργατικάι, φιλοτεχνήτριαι καὶ μικροτεχνήτριαι τῶν Ἀθηνῶν δὲν γνωρίζωσι τὸ ὄνομα τῆς Παρρὲν καὶ δὲν εὐλογῶσι τὸ ὄνομά της, ἐὰν δὲν τὸ μνημονεύωσιν εἰς τὰς προσευχάς των τὸ βράδυ καὶ τὸν ὄρθρον, ἰσάκεις ἐγείρωνται ἐπὶ τὰ ἔργα των, ὦ! τότε δὲν γνωρίζω τίς καρδία πλέον πρέπει νὰ πάλλῃ δι' εὐγνωμοσύνην, τίς διάνοια πρέπει ν' ἀναπολῆ εὐλογοῦσα ὄνομα προστάτιδος! . . .

Ἄς μαρτυρήσωσιν τὸ Κυριακὸν σχολεῖον, τὸ Ἄσυλον τῶν ἐργατιδῶν, τὸ Νοσοκομεῖον τῶν ἀνιάτων, ἢ Ἐνωσις τῶν ἐλληνίδων γυναικῶν, ἕς μαρτυρήσουσιν τὰ ΕΡΓΑ, ἐὰν δὲν μαρτυρῶσιν αἱ καρδίαι, ἄς τὸ εἴπωσιν οἱ λίθοι καὶ τὰ καταστατικά, αἱ στήλαι τῶν ἰδρυτῶν καὶ τὰ ἀναθήματα τῶν εὐεργετιδῶν, ἐὰν δὲν τὸ ἀνομολογῶσιν μεγαλοφώνως τὸ πλῆθος τῶν στομάτων, ἄτινα εὖρον τροφήν, τῶν χειλέων, ἄτινα ἀνέλαβον τὴν ῥοδαλὴν χροιάν τῆς υγιείας, τῶν στήθων, ἄτινα ἀνέπνευσαν τὴν ζωογόνον καὶ ζεῖδωρον αὔραν τῆς εὐεξίας καὶ τῆς χαρᾶς! . . .

Τὰ ἔργα ἠμιλοῦσι διὰ πάντας τοὺς αἰῶνας, διὰ πάντας τοὺς λαούς· τὰ στόματα δὲν ἠμιλοῦσιν ἢ διὰ μόνους τοὺς συγχρόνους καὶ εἰς μίαν μόνην, τὴν πάτριον αὐτῶν γλῶσσαν! . . .

ΑΝΑΛΑΤΟΣ.

ΕΚ ΤΩΝ «ΦΘΟΓΓΩΝ ΙΤΑΛΙΔΟΣ ΜΟΥΣΗΣ»

1. ΓΟΥΪΔΟΥ ΓΟΥΪΝΙΤΣΕΛΛΗ (GUIDO GUINICELLI) 1220

ΜΕΤΡΙΟΠΑΘΕΙΑ ΕΝ ΕΥΤΥΧΙΑ

Ὁ τοῦ τροχοῦ τῆς Τύχης ἀναβάτης,
Ὅς ἀναβάς ἐκεῖ, μὴ τόσον χαίρη!
Ἐὰν φαιδρὰν τὴν ὄψιν της προσφέρῃ,
Πόσον ταχέως φεύγ' ἢ εὐνοιά της! . . .
Ἄχ! ὅσον εὐθαλὲς κ' ἂν καλυκίζῃ,
Τὸ ἄνθος, δέον μαρανθὲν νὰ κύπτῃ·
Καὶ νόμος τις, ὡς πειθομαι, ὀρίζει:
Ὅ, τ' ὑψωθῆ πολὺ, πολὺ νὰ πίπτῃ!
Δὲν πρέπει ὁ θνητὸς νὰ ὑπερχαίρη,
Εἰς μεγαλεῖα ἐξοχα ἐλπίζων:
Τῷ φέρ' ἢ ἀγαλλίασις πικρίαν·
Ἡ μετριότης μᾶλλον τῷ συμφέρει.
Ἄν εὐτυχῆ, μὴ γαυριᾷ ὑβρίζων!
Ἐπάρσεις πτώσιν φέρουσι βαρεῖαν! . . .

ΦΙΛΙΠΠΟΣ Α. ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΗΣ.